

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Mgr. J. P.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 7. 2013, č. j. 7 A 65/2010 - 61,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 7. 2013, č. j. 7 A 65/2010 - 61, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí ministryně spravedlnosti ze dne 29. 1. 2010, č. j. 675/2009-LO-SP/5, a rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 7. 12. 2009, č. j. 287/2009-OT-OSV/11, **se zrušují.**
- III. Žalovaný **je povinen** poskytnout žalobci informace požadované v žádosti ze dne 9. 9. 2009, t. j. „*stížnost pro porušení zákona, kterou podala ministryně spravedlnosti JUDr. Daniela Kovářová k Nejvyššímu soudu ČR v tzv. kauze Č., a která měla být podána ve prospěch i neprospěch J. Č. a P. H., a to včetně všech příloh, pokud stížnost nějaké přílohy obsahuje,*“ a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 7.000 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet žalobce vedený u České spořitelny, a.s., č. X.

O d ů v o d n ě n í :

Ministryně spravedlnosti rozhodnutím ze dne 29. 1. 2010, č. j. 675/2009-LO-SP/5, zamítla rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2009, č. j. 287/2009 - OT - OSV/11, a napadené rozhodnutí potvrdila. Ministryně spravedlnosti v odůvodnění rozhodnutí o rozkladu uvedla, že poskytnutí požadovaných informací brání § 8b zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů, a že z medializace případu nelze dovozovat obligatorní povinnost požadovanou informaci poskytnout.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 3. 7. 2013, č. j. 7 A 65/2010 - 61, žalobu proti uvedenému rozhodnutí o rozkladu zamítl. V odůvodnění rozsudku soud mimo jiné uvedl, že ministru spravedlnosti jsou informace o trestním řízení poskytovány výhradně pro účely podání stížnosti pro porušení zákona, a proto musela být žádost žalobce s ohledem na § 8a a § 8b trestního řádu a na § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), v plném rozsahu odmítnuta. Orgány činné v trestním řízení podle soudu neposkytují informace až na výjimky uvedené v § 8a až § 8d trestního řádu. Zveřejnění určitých informací v médiích je zcela nerozhodné, neboť žalovaný musel bez ohledu na tuto skutečnost postupovat důsledně v mezích zákonných oprávnění.

Ve včasné kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) označil napadený rozsudek za nezákonný. Podle stěžovatele je třeba vždy zkoumat, zda je neposkytnutí informace o trestním řízení ospravedlněno naléhavou společenskou potřebou, což v jeho případě nebylo shledáno. Trestní řízení bylo k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí již skončeno a převažoval tedy zájem na poskytnutí informace nad hypotetickým zájmem na neohrožení probíhajícího trestního řízení. Utajování a neposkytnutí požadované stížnosti pro porušení zákona označil stěžovatel za nesprávné s poukazem na praxi žalovaného, který od července 2012 stížnosti pro porušení zákona zveřejňuje na svých internetových stránkách. Stěžovatel odmítl závěr soudu, že orgány činné v trestním řízení neposkytují informace z trestního řízení až na výjimky uvedené v § 8a až § 8d trestního řádu. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 8. 2006, č. j. 15 Ca 189/2005 - 28, stěžovatel dovedl, že povinný subjekt má postupovat v souladu s informačním zákonem a poskytnout všechny informace s vyloučením těch, které nelze poskytnout podle trestního řádu. Odkaz žalovaného na § 2 odst. 3 a na § 8b trestního řádu nemohl být dostatečným důvodem pro odepření poskytnutí informace. Žalovaný se nevypořádal s principem selekce podle § 12 informačního zákona, neboť nikoliv celý text stížnosti pro porušení zákona měl povahu chráněných informací. Soud pak nevyložil, jaké zájmy mohou být ohroženy poskytnutím předmětné stížnosti. Důvody pro odmítnutí poskytnutí informace podle § 11 odst. 6 informačního zákona nelze podle stěžovatele aplikovat již na skončená trestní řízení. Navíc byly tyto důvody vyloženy nepřiměřeně extenzivně, což je v rozporu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 7. 2013, č. j. 7 A 65/2010 - 61, rozhodnutí ministryně spravedlnosti ze dne 29. 1. 2010, č. j. 675/2009-LO-SP/5, i rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2009, č. j. 287/2009-OT-OSV/11. Dále stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud žalovanému uložil povinnost požadovanou informaci poskytnout. Stěžovatel rovněž požádal o přiznání náhrady nákladů řízení ve výši 7.000 Kč.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel namítl, že se soud řádně nevypořádal s námitkou porušení legitimního očekávání. Stěžovatel navrhl, aby se Nejvyšší správní soud vyjádřil k povinnosti žalovaného poskytnout informaci podle stavu v době podání žádosti o informace a k podmínkám hrazení nákladů na poskytnutí informace.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

pokračování

V kasační stížnosti stěžovatel označil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že předmětem správního řízení bylo poskytnutí informace v souladu s § 13 odst. 1 informačního zákona. Stěžovatel žádal o: „*poskytnutí stížnosti pro porušení zákona, kterou podala ministryně spravedlnosti JUDr. Daniela Kovářová k Nejvyššímu soudu ČR v tzv. kauze Č., a která měla být podána ve prospěch i neprospěch J. Č. a P. H., a to včetně všech příloh, pokud stížnost nějaké přílohy obsahuje*“.

Rozhodnutím ze dne 5. 10. 2009, č. j. 287/2009-OT-OSV/6, žalovaný žádost stěžovatele o poskytnutí informace v plném rozsahu odmítl.

Na základě rozkladu stěžovatele ministryně spravedlnosti rozhodnutím ze dne 4. 11. 2009, č. j. 675/2009-LO-SP/2, uvedené rozhodnutí žalovaného zrušila, a věc vrátila žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

Rozhodnutím ze dne 7. 12. 2009, č. j. 287/2009-OT-OSV/11, žalovaný žádost stěžovatele o poskytnutí informace v plném rozsahu odmítl s odkazem na § 2 odst. 3 a § 11 odst. 6 informačního zákona, a na § 8a a § 8b trestního řádu. Žalovaný odmítl poskytnutí příloh předmětné stížnosti s tím, že přílohou je celý trestní spis v dané věci.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu přezkoumal Nejvyšší správní soud jednotlivé námitky stěžovatele a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Úvodem je zapotřebí uvést, že žalovaný je podle § 2 odst. 1 informačního zákona povinným subjektem, jemuž je uloženo poskytovat informace vztahující se k jeho působnosti, a to zveřejněním nebo na základě žádosti o poskytnutí informace ve smyslu § 4 odst. 1 informačního zákona. Podle § 2 odst. 3 informačního zákona se tento zákon „*nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací*“. Nejvyšší správní soud připomíná, že předmětem stěžovatelovy žádosti o poskytnutí informace byl text stížnosti pro porušení zákona a případné přílohy této stížnosti, pokud stížnost nějaké přílohy obsahuje. Trestní řád ani jiný právní předpis neobsahuje speciální úpravu poskytování stížnosti pro porušení zákona. Žalovaný se tedy měl vypořádat s předmětnou žádostí v režimu informačního zákona. Z textu žádosti nikterak nevyplývá, že by stěžovatel žádal o kompletní trestní spis ve věci. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na to, že nahlížení do spisů je komplexně upraveno v § 65 trestního řádu a mají na ně právo obviněný, poškozený, zúčastněná osoba a jejich obhájci a zmocněnci. Jiné osoby tak mohou činit pouze se souhlasem předsedy senátu a v přípravném řízení se souhlasem státního zástupce nebo policejního orgánu, jen pokud je toho třeba k uplatnění jejich práv. Podrobněji se k této problematice vyjádřil Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010 - 103, publikovaném pod č. 2241/2011 Sb. NSS.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s tvrzením žalovaného, že trestní spis je přílohou stížnosti pro porušení zákona, jak žalovaný poprvé uvedl ve svém rozhodnutí ze dne 5. 10. 2009, č. j. 287/2009-OT-OSV/6, a v následujících rozhodnutích na tomto argumentu setrval. Skutečnost, že by přílohou stížnosti pro porušení zákona byl trestní spis, nevyplývá z žádného ustanovení trestního řádu ani z jiného právního předpisu.

Naopak podle § 164 instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 3. 12. 2001, č. 505/2001-Org., kterou se vydává vnitřní a kancelářský řád pro okresní, krajské a vrchní soudy „*všechny písemnosti, které se vztahují k téže věci (podání, protokoly, záznaky, rozhodnutí, písemnosti soudního komisaře založené do spisu D apod.), tvoří spis*“. Stížnost pro porušení zákona je tedy součástí trestního spisu, neboť je jedním z dokumentů v něm obsažených. Samotná skutečnost, že byl trestní spis použit jako podklad pro zpracování stížnosti pro porušení zákona, z něj její přílohu nedělá. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že žalovaný i soud pochybili, pokud při rozhodování vycházeli z toho, že přílohou stížnosti pro porušení zákona je celý trestní spis.

Dále Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že trestním řízením se podle § 12 odst. 10 trestního řádu rozumí řízení podle trestního řádu. Stížnost pro porušení zákona a řízení o ní je upraveno v hlavě osmnácté trestního řádu, je tedy trestním řízením. Stěžovatel požádal o poskytnutí informace dne 9. 9. 2009. V té době trestní řízení probíhalo, neboť Nejvyšší soud ještě nerozhodl o stížnosti pro porušení zákona. To je však pro úvahy Nejvyššího správního soudu nerozhodné s ohledem na to, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. „*při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*“. V souzené věci pak byla veškerá rozhodnutí žalovaného, resp. ministryně spravedlnosti, vydána po dni 1. 10. 2009, tedy poté, co předmětné trestní řízení skončilo rozhodnutím Nejvyššího soudu. Z výše uvedeného vyplývá, že se status žádosti změnil z žádosti o poskytnutí informace o probíhající trestním řízení na žádost o poskytnutí informace z již skončeného trestního řízení. Žalovaný i soud tedy pochybili, pokud odkazovali na zákonná ustanovení a argumentaci, které se vztahovaly k poskytování informací z probíhající trestních řízení.

K tomu považuje Nejvyšší správní soud za vhodné uvést, že podle čl. 17 odst. 4 Listiny „*[s]vobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti*“. K výše uvedeným omezením základního práva Ústavní soud v nálezu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. I. ÚS 526/98, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, konstatoval, že „*[t]ato omezení mají povahu výjimky ze základního práva na svobodu projevu a práva na informace, a proto je třeba vykládat je podle obecných zásad restriktivně. (...) Z citovaných článků Listiny a Úmluvy vyplývá, že omezení uvedeného základního práva je vázáno na následující podmínky: musí je stanovit zákon, který sleduje legitimní cíl a musí jít o takové omezení, které je v demokratické společnosti nezbytné*“. Nutnost restriktivního výkladu omezení práva na informace potvrdil Ústavní soud i v navazující judikatuře, např. v nálezu ze dne 27. 9. 2005, sp. zn. I. ÚS 394/04, nebo ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, dostupných na <http://nalus.usoud.cz>. Rovněž Nejvyšší správní soud se k této problematice již mnohokrát vyjádřil, a to například v rozsudku ze dne 16. 5. 2007, č. j. 3 Ads 33/2006 - 56, publikovaném pod č. 1272/2007 Sb. NSS, kde uvedl, že „*extenzivní výklad podmínek, za kterých zákon č. 106/1999 Sb. umožňuje právo na poskytnutí informací omezit a informace neposkytnout, by směřoval proti vlastnímu smyslu a účelu jak samotného zákona č. 106/1999 Sb., tak i ústavně zaručeného veřejného subjektivního práva garantovaném čl. 17 Listiny základních práv a svobod. V moderním demokratickém právním státě představuje právo na informace jednu ze záruk zákonnosti. Bez informací nelze účinně vykonávat kontrolu*“.

Výjimky, na jejichž základě povinné subjekty neposkytnou požadované informace vůbec nebo jejich poskytnutí mohou omezit, obsahuje zejména § 11 informačního zákona. V ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) tohoto zákona se povinným subjektům zakazuje poskytovat informace o probíhající trestním řízení. Jak však již dovodil Nejvyšší správní soud například v již citovaném rozsudku ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010 - 103, ani tento zákaz není absolutní. Vzhledem k tomu, že zákaz uvedený v § 11 odst. 4 písm. a) představuje výjimku, lze argumentem *a contrario* dovodit, že informaci ze skončeného trestního řízení zásadně poskytnout lze. Tento výklad podporuje také § 12 věta druhá informačního zákona, který stanoví, že „*právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření*“. K podobným závěrům

pokračování

dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 97/2009 - 119, publikovaném pod č. 2166/2011 Sb. NSS, kde uvedl, že „*po obdržení žádosti o informaci povinný subjekt nejprve posoudí, zda v konkrétním čase probíhá trestní řízení ohledně informace, která je požadována. O ukončených trestních řízeních informaci poskytne.*“ Podobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 14. 9. 2009, č. j. 6 As 18/2009 - 63, publikovaném pod č. 1957/2009 Sb. NSS, v němž dospěl k závěru, že „*vyluka spočívající v neposkytnutí informací o probíhajícím trestním řízení podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím je toliko dočasného charakteru. Nepředstavuje proto vyluku trvalou. Ona dočasnost je dána dobou trvání trestního řízení, a to právě s ohledem na shora vyložený jeho smysl a účel. Po pravomocném skončení trestního řízení proto není na místě nadále poskytnutí informací bránit. To vyplývá nejen z § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím, ale i z důkce samotného ustanovení § 11 odst. 4 písm. a), které hovoří o probíhajícím trestním řízení.*“ Z výše uvedeného vyplývá, že povinný subjekt má poskytnout informace ze skončeného trestního řízení, ledaže tomu brání jiné ustanovení právního řádu.

Žalovaný namítal, že mu v poskytnutí informací brání § 8b odst. 1 trestního řádu. Podle tohoto ustanovení „*[o]soby, kterým byly orgány činnými v trestním řízení poskytnuty informace o osobách uvedených v § 8a odst. 1 pro účely trestního řízení nebo k výkonu práv nebo plnění povinností stanovených zvláštním právním předpisem, je nesmějí nikomu dále poskytnout, pokud jejich poskytnutí není nutné k uvedeným účelům. O tom musí být tyto osoby poučeny*“. Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s tvrzením žalovaného, že mu citované ustanovení brání v poskytnutí informací, neboť na žalovaného vůbec nedopadá. Trestní řád rozlišuje mezi osobami, jimiž má na mysli osoby fyzické a právnické, a jinými subjekty. Žalovaný je státním orgánem, organizační složkou státu a ministr spravedlnosti je jeho vrcholným představitelem. Žalovaný tedy není osobou ve smyslu výše citovaného ustanovení. Důvodová zpráva k zákonu č. 52/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, kterou bylo ustanovení § 8b odst. 1 do trestního řádu vloženo, uvádí, že § 8b odst. 1 představuje „*[z]ákaz šíření informací o poškozeném a jeho osobách blízkých osobami, kterým byly tyto informace poskytnuty orgány činnými v trestním řízení v rámci trestního řízení nebo k výkonu jejich práv či plnění povinností (např. probační úředník, znalec, osoba nablížejší do spisu, svědek, obhájce apod.). Tyto osoby nesmějí získané informace dále šířit a mohou je poskytovat dalším osobám rovněž jen k plnění jejich úkolů či k výkonu práv nebo pro účely trestního řízení, nikoli pro jiné účely.*“ Odkázat lze i na odbornou literaturu, která ustanovení § 8b odst. 1 komentuje takto: „*Osoby, kterým byly poskytnuty uvedené informace pro účely trestního řízení nebo k výkonu práv nebo plnění povinností stanovených zvláštním právním předpisem jsou osoby rozdílné od orgánů činných v trestním řízení. Může jít např. o probačního úředníka, znalce, tlumočníka, obhájce, osobu nablížejší do spisu, svědka apod.) Tyto osoby nesmějí získané informace dále šířit a mohou je poskytovat dalším osobám rovněž jen k plnění jejich úkolů (např. probační úředník poskytne takové informace o obviněném osobě poskytující mu na základě dobrovolnosti již v přípravném řízení psychologické poradenství nebo léčení závislosti na návykových látkách) či k výkonu práv (např. obhájce je poskytne obviněnému k výkonu práva obhajoby) nebo pro účely trestního řízení, nikoli pro jiné účely.*“ (in: Šámal, P. Trestní řád: komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 155). Z uvedeného vyplývá, že osobami ve smyslu předmětného ustanovení jsou výlučně osoby fyzické nebo právnické, nikoliv však státní orgány. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že předmětné ustanovení se na žalovaného nevztahuje a v poskytnutí informací mu nebrání.

Podle § 11 odst. 3 informačního zákona „*[i]nformace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.*“ Stížnost pro porušení zákona je mimořádný opravný prostředek, který může podat ministr spravedlnosti u Nejvyššího soudu proti pravomocnému rozhodnutí soudu nebo státního zástupce, jímž byl porušen zákon nebo které bylo učiněno na podkladě vadného postupu řízení. Žalovanému byl třetí osobou pro účely sepsání stížnosti pro porušení

zákonu poskytnut předmětný trestní spis, jenž byl chráněn před zveřejněním a zneužitím ustanoveními trestního řádu a žalovaný jej tedy podle výše citovaného ustanovení nebyl oprávněn poskytnout. To však již nelze tvrdit o poskytnutí stížnosti pro porušení zákona, neboť ta je vlastním výsledkem činnosti žalovaného. Stížnost pro porušení zákona tedy představuje informaci, která předtím nebyla v trestním spise obsažena. Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené uzavírá, že žalovaný je původním zdrojem stížnosti pro porušení zákona, ustanovení § 11 odst. 3 na něj dopadá a na základě tohoto ustanovení měl žalovaný stěžovateli požadovanou informaci poskytnout.

Nejvyšší správní soud dále vyhodnotil, že poskytnutí žádosti o porušení zákona nebrání ani § 11 odst. 6 informačního zákona, který stanoví, že „[p]ovinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činností těchto orgánů při ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím ohrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíbat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky“. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je totiž toto ustanovení pro souzenou věc irrelevantní, neboť předmětné trestní řízení bylo již ukončeno rozhodnutím Nejvyššího soudu o stížnosti pro porušení zákona. Význam textu této stížnosti je tedy již spíše jen historický bez jakýchkoli možností cokoliv ovlivnit či ohrozit.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost byla podána důvodně. Proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 7. 2013, č. j. 7 A 65/2010 - 61, přičemž se z důvodu nadbytečnosti již nezabýval dalšími kasačními námitkami stěžovatele. Jelikož již v řízení před Městským soudem v Praze byly dány předpoklady pro zrušení rozhodnutí žalovaného, zrušil Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. i napadené rozhodnutí ministryně spravedlnosti ze dne 29. 1. 2010, č. j. 675/2009-LO-SP/5, a rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 7. 12. 2009, č. j. 287/2009-OT-OSV/11. V souladu s § 16 odst. 4 informačního zákona dále Nejvyšší správní soud nařídil žalovanému poskytnout stěžovateli při respektování příslušných norem o ochraně osobních údajů „stížnost pro porušení zákona, kterou podala ministryně spravedlnosti JUDr. Daniela Kovářová k Nejvyššímu soudu ČR v tzv. kauze Č., a která měla být podána ve prospěch i neprospěch J. Č. a P. H., a to včetně všech příloh, pokud stížnost nějaké přílohy obsahuje.“

Žalovaný bude povinen poskytnout stěžovateli požadované informace za stejných podmínek, které vůči žadatelům o informace uplatňoval v době správního řízení ve věci žádosti stěžovatele. Pokud v té době žalovaný žadatelům neúčtoval náklady na poskytování informací, jak dokládá stěžovatel kopií webové stránky z <http://portal.justice.cz> ze dne 21. 12. 2009 s názvem „*Jak mám postupovat, chci-li podat žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím? Nejčastěji kladené otázky a odpovědi na ně*“, která tvoří přílohu stěžovatelova doplnění kasační stížnosti, bylo by nesprávné stěžovateli náklady na poskytnutí informace účtovat, neboť žalovaný pochybil, pokud stěžovateli neposkytl požadované informace již v době správního řízení.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud kromě napadeného rozsudku Městského soudu v Praze zrušil také obě rozhodnutí žalovaného, rozhodl současně v souladu s § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rovněž o nákladech řízení před Městským soudem v Praze. Stěžovatel měl ve věci úspěch, a proto má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení vůči procesně neúspěšnému žalovanému. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, důvodně vynaložené náklady tedy představují pouze zaplacené

pokračování

soudní poplatky. V řízení o žalobě zaplatil stěžovatel soudní poplatek ve výši 2.000 Kč, v řízení o kasační stížnosti pak soudní poplatek ve výši 5.000 Kč. Celkové důvodně vynaložené náklady stěžovatele činí 7.000 Kč. Proto Nejvyšší správní soud uložil žalovanému povinnost zaplatit stěžovateli na náhradě nákladů řízení částku ve výši 7.000 Kč, a to na jeho účet vedený u České spořitelny, a. s., č. X. Ke splnění této povinnosti stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu